Maria Frăţilă

Bucuria lecturii

editgraph
2020

Tehnoredactare și copertă: Valentina Bucur
Corectură: Lidia Dinu

Cartea a apărut din inițiativa părintelui prof. dr. Mihail Milea

Descrierea CIP a Bibliotecii Naţionale a României
FRĂŢILĂ, MARIA
Bucuria lecturii / Maria Frăţilă. - Buzău : Editgraph, 2020
ISBN 978-606-663-865-4

821.135.1

Tipărit la Editgraph Buzău
www.editgraph.ro

Bucuria lecturii

Precuvântare

Cartea **BUCURIA LECTURII**, semnată de eleva **MARIA FRĂȚILĂ** de la **Colegiul Național „B. P. Hasdeu”** din Buzău, este un dar deosebit pe care ni-l face autoarea acum, în clasa a XII-a, cu puțin timp înainte de a începe **Bacalaureatul**, examenul de maturitate și de orientare pentru un nou drum în viață, **facultatea**.

Arta de a citi a deprins-o de mică, de **la Bisericuța copiilor „Sfântul Sava” din municipiul Buzău**, unde, în fiecare duminică, Maria asculta **lecturi biblice** din **Apostol și Evanghelie. Acestea** au motivat-o să citească și alte cărți de literatură, în cursul săptămânii.

La spovedanie, i-am sfătuit pe toți elevii să citească, săptămânal, cel puțin o carte din orice domeniu, după care **să facă un rezumat de două pagini de caiet,** cu tot ce au înțeles din ea.

Acest procedeu de lectură are multe avantaje: dezvoltă gândirea, exersează memoria și îmbogățește vocabularul. Lectura cărților din diferite domenii **ne antrenează în discuții felurite,** astfel încât cu orice persoană **putem dialoga pe orice subiect de cultură generală.**

Cu cât vom pătrunde mai mult în acest Univers al cunoașterii, cu atât vom deveni mai stăpâni pe noi înșine și vom înțelege mai bine sensul și valoarea vieții noastre. Arta cititului aduce multă bucurie și speranță de viață.

Toate aceste adevăruri practice le-a înțeles bine **eleva Maria Frățilă**, dovadă fiind acest volum, **BUCURIA LECTURII**, care o lansează în lumea scrisului. Este prima ei publicație, care-i deschide multe perspective în viață.

Această carte este un îndemn şi pentru alți elevi, ca să urmeze acest drum al lecturii zilnice.

O felicităm pe **MARIA FRĂȚILĂ**, autoarea acestei cărți, **BUCURIA LECTURII**, precum şi pe sora ei, **TEODORA**, din aceeaşi clasă, care are aceeaşi frumoasă preocupare literară, fiind atrasă de **FASCINAȚIA LECTURII**.

Binecuvântare părinților lor, **SORIN şi MIHAELA**, care au reuşit să le insufle dragostea de lectură acestor două fiice, precum şi pruncilor mai mici: **PAVEL şi ALEXANDRA**.

Aceeaşi prețuire față de toți **profesorii din Colegiul Național „B. P. Hasdeu”**!

Mare este Dumnezeu!

Pr. Prof. Dr. Mihail Milea

14 februarie 2020 – ziua de naştere a poetului basarabean GRIGORE VIERU

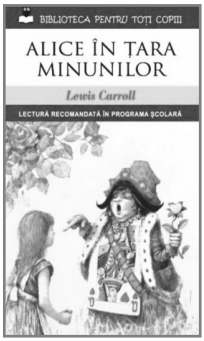

Alice în ţara minunilor

de Lewis Carol

„Alice în ţara minunilor” înseamnă pentru mine o lume fermecată, unde totul este posibil. Aici, Alice, personajul principal al cărţii, ajunge din greşeală şi se împrieteneşte cu tot felul de animale, care au puteri supranaturale şi care o vor ajuta pe drumul devenirii.

În prima zi în care am citit din această carte m-a impresionat modul în care autorul “a deschis” un portal şi a făcut trecerea de la realitate la imaginaţie, doar prin intermediul unei cărţi fără imagini. Mi-a plăcut, de asemenea, imaginea celor două surori care şedeau lângă mal. Apariţia bruscă a iepurelui mi-a stârnit curiozitatea cu privire la motivul pentru care acesta se afla aici. Dar această stare a fost înlocuită cu cea de mirare deoarece Alice nu a fost surprinsă de faptul că acest iepure nu este unul obişnuit, ci unul care poate vorbi, iar ea a conştientizat acest lucru un pic mai târziu. Am lăsat la sfârşit ceea ce este important şi anume poezia după care peripeţiile lui Alice sunt anunţate. Mi se pare interesant felul naratorului de a lăsa cititorul să descopere o parte din magia cărţii, încă de la prima pagină.

Câteva personaje mi-au fost dragi pe parcursul cărţii. Unul dintre ele este sora lui Alice. Ea crede că, într-o zi, Alice va deveni

femeie în toată firea, dar având aceeaşi inimă simplă şi iubitoare. Aici se evidenţiază iubirea absolută şi neschimbată a unei surori. Alte fiinţe care mi-au plăcut au fost Falsa Broască Ţestoasă şi Grifonul care au învăţat-o pe Alice poezia şi dansul ”Eşti bătrân, taică Will” şi care, totodată, i-au ascultat povestea.

Regele şi regina din grădină sunt personaje care nu mi-au plăcut pentru că se credeau prea înţelepţi şi erau foarte îngâmfaţi.

Consider că în cartea ‘‘Alice în ţara minunilor” au fost prea multe pasaje descriptive, mai ales pe la începutul cărţii, când aflăm că a băut o poţiune care a făcut-o mică, apoi mare. Sentimentele sunt aceleaşi de fiecare dată şi când devine mai mică şi când ajunge mai mare, şi aproape că plictisesc cititorul.

În opinia mea, această carte impresionează prin înţelesurile diferite ale unui cuvânt cum ar fi, de exemplu, cuvântul ”timp”, pentru că, dacă nu înţelegi sensul cuvântului în context, comunicarea nu mai există, cum a fost cazul lui Alice. Acestea adaugă în text expresivitate şi oferă cititorului momente amuzante. De asemenea, m-a impresionat curajul lui Alice de a mărturisi în faţa reginei crude, care trimitea la moarte pe oricine îi stătea în cale. Şi, astfel, din această carte am învăţat să nu judec până nu am dovezi adevărate.

Citatul care m-a impresionat cel mai mult este „aceeaşi inimă simplă şi iubitoare ce o avea în copilărie”, deoarece creionează zilele minunate ale copilăriei şi sentimentele de exaltare ce o însoţesc.

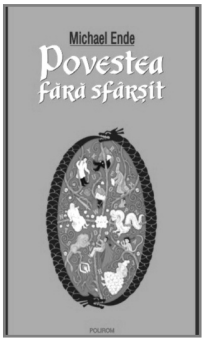

Povestea fără sfârşit

de Michael Ende

Consider că titlul cărţii „Povestea fără sfârşit” de Michael Ende ne plasează într-o atmosferă de basm, mirifică, dublată de sentimente de curiozitate, teamă, ce par să devină termeni vagi înlocuiţi de dorinţa de a cunoaşte cum se termină de fapt această poveste care pare că nu are sfârşit. Când am citit acest titlu pentru prima dată, m-am gândit că este o poveste plictisitoare; abia când am început să parcurg cartea, mi-am dat seama de valoarea adevărată a titlului.

Când am început lectura acestei cărţi, am avut sentimentul că trebuie să descopăr mai mult din povestea care reuşea să mă atragă spre minunata lume a fanteziei, pe care am cunoscut-o în primul capitol al cărui titlu este scris de la coadă la cap. Am avut o oarecare mulţumire atunci când mi-am dat seama că, de fapt, nu trebuie să scriu cuvintele invers pe pagină, ci doar să pun oglinda ca să pot citi titlul. Ba mai mult, i-aş spune exaltare. După aceea, naratorul m-a făcut să asist la tristeţea lui Bastian, la viaţa lui. Mi-a transmis, de asemenea, sentimentele de teamă ale podului prăfuit, ale librarului, care îi spune cu răutate că nu poate să

sufere copiii, dar şi de înţelegere, şi faptul că furase cartea doar pentru a se desprinde, chiar dacă pentru puţin timp, de realitate.

Personajul care îmi place cel mai mult este Atreiu, deoarece a acceptat, cu mult curaj, provocarea care i-a fost dată, de a găsi locul Crăiesei Copile, dar şi pentru că nu s-a supărat când a aflat că, de fapt, acea călătorie nu este pentru a aduce doar antidotul, ci pentru a-l face pe cel care trebuie să aducă antidotul să înţeleagă situaţia în care se afla Fantazia. Acesta este un model pentru mine, pentru că mă încurajează să accept provocări, indiferent cât de grele ar fi ele.

Nu mi-a plăcut însă de tatăl lui Bastian, întrucât acesta trebuia să-i acorde mai multă atenţie, dar nu a făcut-o.

Consider că în acest text autorul a reuşit să îmbine descrierea cu dialogul, astfel încât Bastian şi povestea prin care acesta trece să rămână memorabile pentru cititor.

Finalul m-a surprins cel mai mult, întrucât am descoperit că „Povestea fără sfârşit" a lui Sebastian este aproximativ aceeaşi cu cea pe care o ţin eu în mână. M-a impresionat, de asemenea, Atreiu care nu este numai curajos, ci a dat dovadă şi de loialitate şi prietenie, ajutându-l pe Bastian să ajungă înapoi în lumea sa. Bastian s-a dovedit, de asemenea, respectuos când a recunoscut în faţa librarului că furase cartea. Întreaga carte este o parte din Bastian.

În fragmentul „Bastian Balthasar Bux - dacă nu mă înşel -, vei mai arăta calea spre Fantazia, pentru a ne aduce apa vieţii" se evidenţiază adevăratul personaj din spatele librarului, care este, de asemenea, un locuitor al Fantaziei.

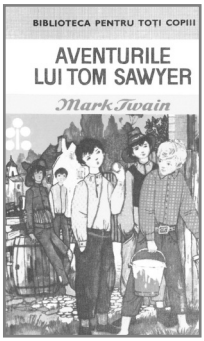

Aventurile lui Tom Sawyer

de Mark Twain

„Aventurile lui Tom Sawyer” este un titlu de carte care îmi transmite sentimente de bucurie şi de veselie. Când am văzut numele „Tom Sawyer” m-am gândit la un băiat apropiat vârstei mele, care face numai prostii, asemenea lui Nică din „Amintiri din copilărie”: îşi supără părinţii şi nu-i ascultă deloc. Viaţa lui Tom este una pe care o îndrăgeşte, dar îi face, de asemenea, plăcere să iasă din vorba părinţilor.

În prima zi de lectură m-a încercat un sentiment de nelinişte, care m-a cuprins când am aflat de dispariţia lui Tom. În acelaşi timp, am simţit şi tristeţe gândindu-mă ce o să păţească Tom atunci când mătuşa Polly o să-l găsească. M-a mai impresionat mintea ageră a lui Tom care a ştiut să-şi convingă prietenii să vopsească gardul în locul lui, reuşind astfel să îi păcălească şi pe ei, dar şi pe mătuşa lui. O atitudine de dispreţ mi-a fost generată de fratele acestuia, care face tot posibilul ca Tom să fie pedepsit. Aflând că Tom lipsea de la şcoală pentru a se duce la scăldat, mi-am dat seama că nu era bun la învăţătură; el era însă foarte isteţ.

Alte personaje sunt prietenul lui Tom, pe nume Huckleberry Fin, un băiat al străzii fără părinţi, cu care reuşea să îşi petreacă mai tot timpul şi prietena acestuia, Becky, la care ţinea foarte mult.

În categoria personajelor care nu îmi plac intră Joe Indianul, care l-a omorât pe Muff Peter doar pentru a găsi şi a păstra doar pentru el comoara. De asemenea, nu îmi place nici mătuşa Polly, care este mult prea aspră cu Tom, pedepsindu-l chiar şi pentru ceea ce nu face.

Tom este un personaj care are şi părţi bune dar şi mai puţin bune. Este un personaj pe care îl admir deoarece a avut curajul să spună întregului oraş crima făcută de Joe Indianul, asumându-şi riscul ca acesta să vină să îl pedepsească. Este un adept la dreptăţii. Pe de altă parte, nu îmi place pentru că o supără prea des pe bunica lui.

Consider că în textul „Aventurile lui Tom Sawyer" este folosit prea mult dialogul, care devine obositor la un moment dat.

Deznodământul cărţii m-a fascinat datorită atitudinii de prietenie a lui Tom cu Huck, pe care l-a acceptat în banda sa, chiar dacă acesta este un copil al străzii. L-a ajutat, de asemenea, să se întoarcă la fosta prietenă şi să aibă astfel un cămin.

Din această întâmplare am înţeles cum trebuie să fie adevărata prietenie. De asemenea, m-a impresionat Tom prin faptul că a făcut cunoscută descoperirea comorii.

M-a surprins însă şi răutatea lui Tom de a închide drumeţii pentru a cere bani pentru răscumpărare.

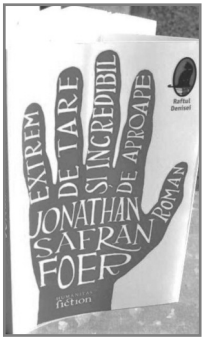

Extrem de tare şi incredibil de aproape

Jonathan Safran Foer

Înainte de a citi cartea „Extrem de tare şi incredibil de aproape" titlul îmi amintea de un personaj despre care cineva îmi spusese odată: „Întinde mâna până la lună chiar dacă nu o poţi prinde". Acest titlu reprezintă pentru mine un lucru care în aparenţă este aproape, dar, de fapt, este foarte departe, un lucru care este frumos, dar la care este dificil să ajungi. Titlul creionează prin adjectivele „extrem şi incredibil" o carte despre puterea de a rezista în faţa obstacolelor, puterea de a-ţi învinge limitele.

De cum am deschis cartea, m-a surprins începutul şi împrejurarea în care apare personajul principal. Prima impresie despre Oscar a fost că are multă isteţime fiindcă inventează minunate lucruri care m-au surprins în mod pozitiv, dar apoi am avut senzaţia că acesta nu este foarte educat după cum reiese din discuţia pe care o poartă cu Sensei Mark. Însă, cea de-a doua opinie mi-am dat seama că a fost greşită, când am văzut legătura strânsă bazată numai pe sentimente de iubire

între Oskar şi tatăl lui, între Oskar şi mama acestuia. Când am aflat de moartea tatălui, mi-a părut rău pentru Oskar şi doream să aflu împreună cu acesta ce este cu cheia din vaza tatălui. Probabil a vrut să caute uşa pe care cheia o deschide, fie pentru a găsi un obiect pe care tatăl i l-a lăsat, fie pentru a descoperi, de fapt, că tatăl acestuia este viu, deoarece, aşa cum se spune, „speranţa moare ultima" şi „acolo unde este o mare iubire întotdeauna sunt miracole".

Relaţia de dragoste dintre Oskar şi tatăl lui, pierderea acestuia şi memoria evenimentelor trăite alături de tată deschid o latură a umanităţii, iar prin ochii lui Oskar aceasta capată înţelesuri pe care mi-am dorit să le descopăr citind în continuare din carte.

Personajele care îmi plac în această carte sunt tatăl şi mama lui Oskar, bunicul, precum şi Oskar. Tatăl şi mama acestuia au foarte mare grijă de el. Bunicul, chiar dacă a fost multă vreme departe de nepot, când s-a întors a încercat să îl protejeze, l-a vegheat tot timpul cât acesta a căutat să găsească încuietoarea cheii. Mi-a plăcut în mod deosebit Oskar, care a încercat să nu îşi uite tatăl încercând să găsească obiectul pe care el crede că i l-a lăsat ascuns.

Consider că în acest roman nu a fost nici prea multă descriere, nici prea mult dialog, autorul reuşind să îmbine perfect naraţiunea cu dialogul şi descrierea.

La finalul cărţii am înţeles ce lucruri minunate poate să facă iubirea şi mi-am amintit de ce a spus odată cineva: „Leacul împotriva tuturor durerilor, suferinţelor şi crimelor umanităţii stă în acel magic cuvânt: «iubire»". Deşi bunicul a

greşit faţă de bunica lui Oskar, aceasta l-a iertat şi l-a iubit din nou. Oskar a trecut împreună cu familia lui prin momente grele când a aflat despre moartea tatălui lui; prin această suferinţă au învăţat cu toţii că trebuie să preţuiască iubirea ce o primesc, căci aceasta are puterea să dăinuiască peste timp, pentru că „te îneci în lacrimi înainte să ajungi la fericire".

Am învăţat de la Oskar că trebuie să preţuiesc familia mai presus de orice şi dacă o persoană nu mai este pe lumea aceasta, nu trebuie să o uit, ci trebuie să îi păstrez un loc în inima mea, să deschid cartea amintirilor mele la pagina lui şi va fi, aici, înăuntru, împreună cu mine.

Credeam că Oskar se va opri să se gândească la tatăl lui odată cu dispariţia lui, dar cred că iubirea copilului va fi eternă. M-a impresionat, de asemenea, modul în care Oskar pare să fi ţinut timpul în loc pentru a se întoarce la momentele de fericire. „Viaţa este mai înspăimântătoare decât moartea" este un citat care face referire la fericire şi care transmite faptul că viaţa are clipe fericite, dar şi clipe triste peste care trebuie să treci, pe când moartea nu presupune aceste clipe pentru că durează puţin timp. Un altul care reia cumva subiectul fericire spune că „nu te poţi apăra de tristeţe fără să te apropii de fericire"; acesta este un citat din carte care poate fi explicat tot printr-un citat: „fericirea şi suferinţa sunt gemene. Lasă-le să vină şi să plece precum norii". Un altul face referire la oamenii bogaţi care au bani mulţi, dar niciodată nu sunt fericiţi şi au şi mulţi duşmani: „nouă din zece oameni au de-a face cu banii sau cu războiul".

Cel mai de preţ cadou

Nicolas Sparks

După ce am citit primele 100 de pagini ale cărţii, am aflat povestea personajelor principale, care este destul de tristă. Amanda Collier, cea mai frumoasă şi mai bogată fată din orăşelul Oriental se îndrăgosteşte nebuneşte de Dawson Cole, un adolescent care provine dintr-o familie cunoscută ca fiind dezbinată şi care încalcă legea.

Nu mi-a plăcut atitudinea oamenilor de a-l judeca pe Dawson doar pentru că este „Cole", dar probabil că dacă aş fi fost în locul lor aş fi făcut la fel. Mi-a plăcut atitudinea pe care Amanda a avut-o faţă de el. Nu l-a judecat după originile lui şi nici după spusele lumii, aşa că ea a cunoscut faptul că acesta este diferit faţă de cei din familia din care provine.

Nemaisuportând bătaia tatălui, într-o zi Dawson pleacă de acasă şi ajunge în garajul unui om numit Tuck Hostetler, care, în cele din urmă, îi va deveni un prieten devotat.

Într-o zi, Dawson a luat o hotărâre care m-a surprins enorm şi care a schimbat total atât viaţa lui, cât şi pe cea a Amandei. Datorită iubirii pe care i-o purta fetei a decis să renunţe la ea, astfel încât aceasta să nu mai aibă certuri cu familia şi să-şi poată continua

studiile. Pentru că a iubit-o din toată inima, Dawson şi-a dorit ca aceasta să fie fericită, căci aşa cum a spus cineva: „Adevărata iubire începe de acolo de unde tu nu mai aştepţi nimic în schimb". În acest roman mi-a atras atenţia şi un citat ce spune că „toată lumea vrea să creadă că iubirea fără sfârşit există cu adevărat". Dar destinul se pare că ia o întorsătură uimitoare, fiindcă ei se întâlnesc din nou peste 25 de ani şi mă întreb dacă iubirea lor a rămas neschimbată.

O întâmplare care mi-a plăcut în mod deosebit a fost ilustrată în momentul în care Dawson şi Amanda au dus la îndeplinire conţinutul testamentului lăsat de Tuck Hostetler. Din această întâmplare am înţeles că Tuck a ştiut dintotdeauna că iubirea celor doi era vie în sufletul lor, chiar dacă ei au fost separaţi timp de 25 de ani. Această atitudine a fost una aproape părintească. Totodată mi-a plăcut fidelitatea lui Tuck faţă de soţia sa, pe care a păstrat-o neatinsă în suflet, chiar dacă aceasta nu mai era prezentă pe acest pământ. Dawson şi Amanda şi-au dat seama prin intermediul durerii că, de fapt, iubirea dintre ei dăinuie: „când inima nu-ţi dă răspunsul durerea o va face", pentru că emoţiile nu sunt ceva ce poţi să schimbi doar forţându-te.

Personajele care îmi plac în această carte sunt Dawson, Amanda şi Tuck. Tuck este o fire amabilă, care încearcă să-i ajute şi pe Amanda şi pe Dawson sfătuindu-i să ia decizia care să-i facă fericiţi şi să nu regrete mai târziu. Dawson este o fire liniştită care încearcă din toate puterile să fie diferit faţă de familia sa, chiar dacă pare că toată lumea îi este împotrivă. Amanda este o fire puternică şi nu îi place să-i spună lumea ce să facă. Dawson l-a ajutat pe Allan, fiul doctorului pe care l-a omorât din greşeală. Acest fapt arată că Dawson s-a simţit vinovat de moartea doctorului şi l-a ajutat chiar

dacă a făcut-o pentru ultima dată, astfel încât şi-a plătit datoria faţă de acesta.

Personajele negative sunt tatăl lui, precum și cei doi veri ai săi care fac tot posibilul ca să îl supună pe Dawson la regulile din familie, fără succes, însă.

La finalul romanului am înțeles că Dawson a făcut două greșeli. Prima a fost să schimbe prezentul din cauza viitorului, dar dacă vrei să faci acest lucru atunci ce însemnătate ar avea să mai trăiești în prezent? A doua greșeală a fost să o lase pe Amanda să plece din nou cu toate că îi știa sentimentele. El credea că Amanda, deși era aproape părea să fie, de fapt, foarte departe. Dar dacă nici măcar nu a încercat să ajungă la ea, cum ar putea ajunge la concluzia asta? Iubirea lui Dawson nu a încetat niciodată, acesta dăruindu-i la sfârșit cel mai de preț lucru al său și anume inima:„Ți-am dat tot ce-am avut mai bun în mine”.

Cu fiecare bătaie a inimii fiului Amandei, acesta părea că îl vede pe Dawson. Căsătorindu-se cu Frank ea credea că va putea găsi din nou iubirea pe care a pierdut-o, dar se pare că acest lucru i-a adus numai suferință.

Din această iubire am învățat că nu trebuie să ajungi la finalul vieții ca să afli că nu ai trăit. Căci mulți ajung în acel moment al vieții când, privind înapoi, văd bucuria și frumusețea pe care nu le-au simțit din cauza temerilor pe care le-au avut. În ciuda tuturor căutărilor, fericirea se află întotdeauna aproape pentru că „Toată lumea vrea să creadă că iubirea fără sfârșit există cu adevărat”. „Mulți aleargă după fericire asemenea unui bărbat aiurit care își caută pălăria, când aceasta e ori în mână, ori pe cap”.

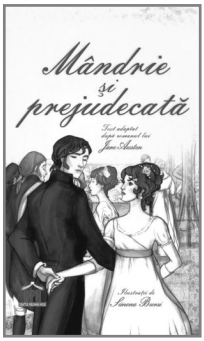

Mândrie şi prejudecată

Jane Austin

Titlul cărţii „Mândrie şi prejudecată” mă îndreaptă spre proverbul „Totul este un cerc. Suntem cu toţii responsabili pentru acţiunile noastre. Totul se va întoarce”. Cuvântul „prejudecată” înseamnă o opinie a cuiva despre un lucru, care este greşită deseori, iar cuvântul „mândrie” exprimă un sentiment de satisfacţie, de plăcere faţă de persoana proprie, care niciodată nu spune despre sine că a greşit.

Am apreciat în această carte atitudinea glumeaţă a domnului Bennet, dar am dezaprobat atitudinea ignorantă şi bârfitoare a mamei. Fiicele lor, Jane şi Elizabeth, au dat dovadă că sunt înţelepte, cu toate că această opinie mi s-a părut, în unele situaţii, greşită. Felul în care lumea venită la bal l-a judecat pe domnul Darcy, doar după felul în care a vorbit şi după puţinele dansuri pe care le-a dansat, mi se pare o totală lipsă de respect. Poate că această părere cum că el ar fi un îngâmfat, mândru şi total lipsit de respect, ar putea fi greşită, deoarece aparenţele pot fi înşelătoare. De asemenea, prin intermediul conversaţiei

doamnei Bennet pe tema iubirii se pune de fapt în evidenţă definiţia mândriei şi orgoliului. Domnul Darcy pare a fi mândru fiindcă nu vrea să accepte faptul că ar putea iubi o fată săracă. În schimb, prietenul lui, domnul Bingley, s-a îndrăgostit de Jane, neţinând cont de faptul că aceasta este săracă. Acest fapt dovedeşte marele caracter al domnului Bingley, căci aşa cum a spus cineva: „Gingăşia şi bunătatea nu sunt semne de slăbiciune şi disperare, ci manifestări ale puterii şi hotărârii".

Personajele care îmi plac sunt domnul Darcy, Jane, domnul Bingley şi domnul Bennet. Domnul Darcy îşi ascunde adevărata sa fire, care este de fapt bună, în spatele unei măşti, căci, aşa cum spune citatul: „Esenţele tari se ţin în sticluţe mici". Jane este o fire amabilă, iar domnul Bingley este un om cu caracter puternic şi a ales să nu aibă pretenţii materiale de la logodnica sa.

Elizabeth este o fată deşteaptă, dar poate fi influenţată foarte uşor de aparenţe. Mândria, unde e vorba de o minte cu adevărat superioară, va fi întotdeauna moderată.

Domnul Wieckham este personajul care mi s-a părut că este o altă fire decât ar vrea să arate. Acesta a încercat să arate că este altă persoană decât este: "nimic nu este mai înşelător decât falsa modestie".

Consider că în acest roman autorul a reuşit să îmbine perfect naraţiunea cu dialogul şi descrierea.

La finalul cărţii, am înţeles că nu trebuie să judeci oamenii numai după aparenţe, pentru că este posibil să te înşeli. Aşa a fost cazul lui Elizabeth Bennet, care şi-a făcut o părere

greşită despre domnul Darcy. Ea a crezut că dacă el este atât de bogat este îndreptăţită să spună că este şi mândru, egoist şi nepoliticos. Părerea aceasta greşită şi-a format-o după balul dat de domnul Bingley, când i-a înţeles greşit vorbele rostite: ”aş putea ierta cu uşurinţă mândria lui, dacă nu ar fi rănit-o pe a mea”. Dar s-a dovedit până la urmă că se înşelase, pentru că, aşa cum mi-a spus cineva, ideea generală potrivit căreia succesul îi strică pe oameni făcându-i încrezuţi, egoişti şi delăsători, este eronată; dimpotrivă, îi face, în majoritatea cazurilor, toleranţi şi înţelegători. Domnul Bingley este un asemenea model. Am învăţat, de asemenea, de la Elizabeth, să nu judec oamenii doar după spusele unei persoane care, din dorinţa de a ne face pe plac, ne susţin propria noastră părere.

Acest roman este un roman al iubirii, care îi leagă pe oameni în cel mai frumos mod. Totodată, acesta arată puterea iubirii de o clipă, care poate dăinui însă mult timp. De la ura pe care Elizabeth i-o purta domnului Bingley a fost doar un pas până la dragoste.

”Gândeşte-te la trecut numai în măsura în care amintirea lui îţi aduce bucurie” este un îndemn care se regăseşte în carte şi care îndeamnă oamenii să îşi amintească de trecut numai în măsura în care au clipe de fericire:”sunt foarte puţini aceia dintre noi care să nu aibă un sentiment de automulţumire, gândindu-se la propriile calităţi”.

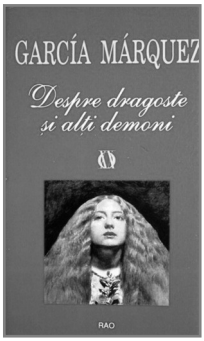

Despre dragoste și alți demoni

Gabriel Garcia Marquez

După primele zece pagini citite am aflat povestea Siervei Maria, care nu este una tocmai fericită. Sierva Maria este fiica unei marchize pe nume Bernarda și a unui marchiz. Aceștia nu se iubeau cu adevărat și nu o iubeau nici pe fiica lor. O puneau să doarmă cu sclavele negrese și niciunul nu vroia să audă de ea. Acesta era până la urmă lucrul ce îi lega pe amândoi; marchizul n-o considera ca pe fata lui, ci fiind numai a ei; la rândul ei, Bernarda nici nu se gândea la așa ceva. Bernarda se căsătorise cu el după ce îl cumpărase cu 250 de pesos de aur, deci această iubire nu era una adevărată, întemeiată pe sentimente de iubire.

Într-o zi, Maria a fost mușcată de un câine turbat, dar Bernarda nici nu s-a îngrijit prea mult de acest lucru. Această atitudine nu mi-a plăcut, deoarece este una ignorantă și nu este o atitudine pe care o mamă ar fi trebuit să o aibă față de copilul ei. La început, la fel se comportă cu Maria și tatăl, dar pe urmă atitudinea acestuia se schimbă și devine una de îngrijorare; el o mută din camera servitoarelor.

Un comportament care m-a impresionat a fost curajul lui Delaura de a se apropia de Maria, despre care cu toții credeau că este posedată. Această atitudine demonstrează faptul că Delaura nu judeca oamenii după aparențe. El a fost singurul care și-a dat seama că Maria nu este posedată, ci este de fapt tristă. Totodată, acesta se îndrăgostește cu repeziciune de ea, și devine singurul care poate să o înțeleagă și să-i deslușească misterul și magia. Sierva Maria pare a fi ghinionistă încă de când s-a născut, ceea ce ilustrează faptul că în sufletul ei domină tristețea:„Nu-i pe lume leac care să tămăduiască ceea ce nu tămăduiește fericirea".

Nu mi-a plăcut faptul că părinții și-au abandonat fiica. Aceasta a fost crescută cu scalvi negri care aveau obiceiuri diferite de cele în care Maria trăiește și, de aceea, tatăl ei și societatea au înțeles-o greșit, crezând că este posedată, pentru că „niciun nebun nu-i nebun, dacă este de acord cu rațiunile lui".

De asemenea, nu mi-a plăcut momentul în care maicile din mănăstire au văzut-o pe Maria, crezând că este un monstru, întruchiparea diavolului și, ca urmare, au închis-o, neînțelegându-o cu adevărat, așa cum ar fi făcut, de fapt, măicuțele adevărate și credincioase.

Maria și preotul Cayetano sunt personajele pe care le admir în această carte. Maria, născându-se într-o familie în care a fost urâtă de mic copil, neprimind iubire de la părinți, crește alături de scalvi de pe moșia tatălui. Aici învață obiceiurile sclavilor negri, iar din această pricină este neînțeleasă de familia ei și de societatea în care trăiește, aceștia crezând-o posedată de diavol. Preotul Cyetano este trimis să o exorcizeze pe Maria. La început, acesta crede la rândul său că este posedată, dar apoi vede în această fată multă tristețe.

Este atras de fată și sfârșește prin a se îndrăgosti de ea. Acest fapt demonstrează caracterul lui, de a nu se lăsa influențat de părerile celor din jur și de a-și forma propria opinie, chiar dacă nu corespunde cu cea a societății în care trăiește.

Părinții fetei, care au continuat să rămână certați și după venirea pe lume a fetei, să se urască și să nu-i acorde Mariei atenție și afecțiune, nu sunt un model de urmat. Mai mult, cei doi o văd pe Maria ca pe o povară și o duc să locuiască cu sclavii.

După ce am terminat de citit cartea am înțeles că lipsa de comunicare dintre părinți și Maria va duce la neînțelegeri și, totodată, la destrămarea familiei. Părinții și-au abandonat copila și în locul iubirii părintești și mângâierii pe care ar fi trebuit să i-o ofere, ei îi oferă ignoranța și răutatea, care îi produc cea mai mare suferință copilei. Tatăl este incapabil să își salveze copila, deoarece dragostea Mariei s-a transformat în ură și durere față de părinți.

Această carte este cheia care deschide inima, scoțând la iveală trăirile unei persoane ignorate încă din copilărie, care mereu s-a simțit neînțeleasă de cei din jur; în momentul în care fata se îndrăgostește, relația nu este acceptată de societate. Fetei nu-i mai rămân astfel decât două opțiuni: ori să stea închisă în mănăstire și să suporte răutățile măicuțelor, ori să moară.

Totodată, din această carte am înțeles că nu trebuie să ignori copiii dacă ești părinte, fiindcă s-ar putea să nu mai fii capabil să le recâștigi încrederea.

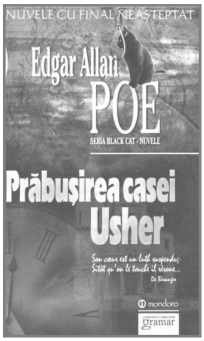

Prăbuşirea Casei Usher

E. A. Poe

Încă din primele pagini ale cărţii „Prăbuşirea Casei Usher” am aflat de boala lui Roderick Usher, care îl rugase pe prietenul său să vină în grabă pentru a-l ajuta. Roderick era proprietarul casei Usher, o locuinţă care exista de generaţii întregi. Moartea doamnei Madeline îl făcea pe acesta singurul urmaș al străvechiului neam al Usherilor.

Din momentul în care naratorul ajunge în apropierea casei simte o atmosferă stranie, o altă senzație decât cea pământească, îmbinată cu un sentiment de tristețe. Aceste sentimente se amplifică în momentul în care trece printr-un șir de coridoare întunecate.

Când intră în camera lui Roderick vede o schimbare la înfățișare a acestuia, încât cu greu a izbutit să-l recunoască pe prietenul său din copilărie. Boala acestuia nu este una obișnuită. Este sensibil la lumină şi la sunete mai intense, la mirosuri şi gusturi. Naratorul își dă seama într-un moment că Roderick este conștient de prezența unei boli grave. Acesta încearcă să-l înveselească citind împreună cu el și ascultându-i cântecele precum „Palatul bântuit”.

O întâmplare impresionantă este cea în care domnul Usher și-a înmormântat sora geamănă fără să știe că de fapt aceasta mai trăia. În momentul în care naratorul se apucă să citească din cartea „Salonul nebunilor" scrisă de Sir Launcelot Canning, despre un cavaler Ethelred care dorește să evadeze din lumea lui, expresia domnului Usher se schimbă. Impresionant este şi faptul că acesta a știut că sora sa geamănă se află la ușă.

O altă întâmplare face simțită prezența morții. Este vorba despre imaginea întunecată a casei Usher în momentul în care naratorul vede, pentru prima dată, casa prietenului său. Vede o crăpătură în conac, care reprezintă de fapt nu numai dărâmarea casei, ci și ruperea unității familiei între Madeline și fratele ei.

După ce vede nebunia lui Roderick, naratorul crede că înnebunește și el, dar reușește să își vină în simțiri, ceea ce demonstrează că, de fapt, casa Usher nu este una obișnuită, ci una blestemată.

Personajele din această nuvelă sunt naratorul, Roderick Usher și Madeline.

Naratorul este un personaj enigmatic căruia nu îi este cunoscut numele. Relația sa cu Roderick este una de prietenie încă de pe vremea copilăriei. Când ajunge în fața casei Usher observă izolarea și tristețea familiei: „Legea de neînțeles a tuturor sentimentelor a căror temelie este groaza".

Roderick Usher suferă de o boală mentală, dar nu una obișnuită. Este sensibil la lumină și la sunetele prea intense, precum şi la instrumente. La finalul cărții, Roderick moare de

teamă. Madeline, care a fost crezută moartă, este dusă în criptă, dar, de fapt, spre finalul cărții aflăm că se aruncă peste el, ceea ce demonstrează că nu este moartă. Astfel, Roderick cade la pământ ca un cadavru, prea înspăimântat ca să mai trăiască.

O casă bântuită, un cadavru sau două, un mormânt, conduc către o poveste de groază. „Prăbușirea Casei Usher" aparține fantasticului: „Într-adevăr, nu de primejdie mi-e groază, ci numai de urmarea ei cea de neînlăturat – teroarea".

Din punct de vedere psihologic Roderick și Madeline sunt, de fapt, două jumătăți ale aceleiași persoane aflate în opoziție: mental-fizic, natural-supranatural, care generează pe parcursul romanului sentimente de tristețe, groază, singurătate și teamă.

M-a impresionat finalul, care nu este clar, întrucât nu se știe adevărul pentru care Madeline a venit după Roderick. Sunt mai multe teorii cum ar fi, de exemplu, că ea este o jumătate spirituală a lui Roderick, o jumătate a aceleiași persoane și, bineînțeles, nu poate trăi fără celălalt sau este doar o manifestare fizică a celor mai grave temeri ale acestuia.

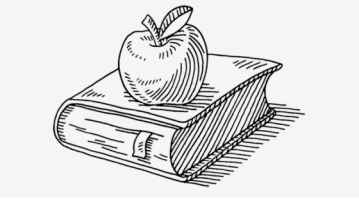

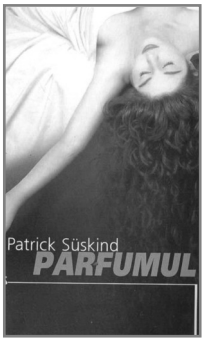

Parfumul

Patrick Süskind

Imaginea personajului principal, Grenouille, și povestea tristă a acestuia sunt creionate încă din primele pagini ale cărții.

Într-o parte a Franței, unde aerul era de nerespirat, într-o mică tabără de pescari, se naște Grenouille, un băiat fără miros. Mama acestuia dorește să-l ucidă la numai câteva minute de la naștere, dar nu reușește întrucât intenția femeii de a ucide copilul a fost descoperită, aceasta fiind condamnată la moarte. Copilul este luat apoi de o doică ce este speriată că trupul lui Grenouille nu emană niciun fel de miros, motiv pentru care îl dă unui preot. Acesta, speriat la rândul său, îl dă doamnei Gaillard, o femeie care își pierduse simțul mirosului încă de pe vremea copilăriei. Aici este discriminat de copiii care încearcă să îl omoare. La vârsta de 12 ani ajunge la un tăbăcar, unde nu va sta prea mult căci este luat de parfumierul Baldini, care recunoaște îndemânarea lui de a crea parfumuri și este pus să creeze altele nemaiîntâlnite, ceea ce îi va aduce faimă lui Baldini. Pe Grenouille nu îl interesa câtuși de puțin

succesul lui Baldini, el având în minte parfumuri mult mai bune, pe care nu dorea să le descopere acum.

Într-o zi este atras de parfumul unei fete de 13 ani pe care Grenouille o ucide doar din dorința de a poseda acel parfum deosebit al fetei.

Decizia lui Grenouille de a locui departe de oameni, într-o peșteră, unde cu timpul devine o persoană care nu pare a mai fi umană, este impresionantă. Acolo stă timp de șapte ani, hrănindu-se doar cu mușchi, rădăcini și animale dezgustătoare, cu lăcuste. Lui Grenouille îi place această singurătate în care se bucura de parfumurile lui.

Este interesantă întâmplarea prin care Grenouille este adus din peșteră și "transformat" în om de către un marchiz; Grenouille nu este însă în stare să-i fie recunoscător. Este un geniu în crearea de parfumuri, dar este incapabil să iubească, ceea ce îl transformă până la final într-un monstru. Nu simte decât ura pe care o revarsă asupra oamenilor, iar aceștia, la rândul lor, îl urăsc pe Grenouille. El creează parfumuri cu scopul de a se face iubit de către oameni.

Mama lui Grenouille, preotul și doica la care Grenouille a fost dat în grijă, sunt persoane care l-au condamnat în primele zile ale vieții, întrucât îl considerau ciudat, fiind nişte personaje respingătoare prin lipsa lor de caracter. De asemenea, parfumierul Baldini este o persoană respingătoare, întrucât dorește să aibă succes de pe urma lui Grenouille și nu recunoaște că cel care a făcut parfumurile extraordinare nu este el, ci Grenouille.

Grenouille nu este un personaj rău, dar nici bun nu este.

Acesta încearcă să supraviețuiască chiar dacă este abandonat de societatea în care trăiește. Parfumurile pe care le creează sunt un pretext pentru a fi plăcut de oameni, întrucât a fost respins de către aceștia din prima clipă a vieții: „Va crea nu un iz omenesc, ci suprauman, o mireasmă angelică, atât de indescriptibil izbutită și dătătoare de viață, încât să rămână vrăjit oricine o miroase văzându-se silit să-l iubească din toată inima, pe el, Grenouille, purtătorul".

Deși nu este în stare să ofere iubire, dorește să primească, ceea ce nu mi se pare un lucru corect. De asemenea, uciderea fetelor este un act odios din partea lui Grenouille.

Finalul povestirii este surprinzător: aflat într-o suburbie a orașului, Grenouille își toarnă peste el un parfum de iubire și este mâncat de oameni. După ce a fost adorat de oameni atingându-şi scopul dorit, Grenouille nu mai are de ce să trăiască, așa că își dă viața pentru scopul lui.

Toată lumea dorește să fie iubită de cei din jur și face tot posibilul să realizeze acest lucru, aşa cum şi-a dorit şi Grenouille. Mijloacele însă prin care se obţine iubirea diferă de la om la om.

După ce ucide 25 de copile și este găsit vinovat, Grenouille este condamnat la moarte; datorită parfumului pe care l-a creat, reușește să inducă în eroare mulțimea în așa fel încât să fie demn de milă și toată lumea să-l iubească. Astfel, schimbă destinul şi nu mai este condamnat la moarte.

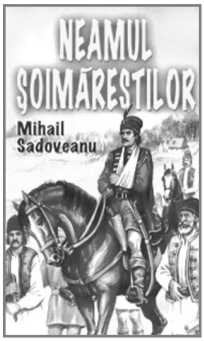

Neamul Șoimăreștilor

Mihail Sadoveanu

Primele 100 de pagini ale cărţii sunt lămuritoare în privinţa domniei din Moldova în timpul lui Ștefan Tomșa. Acesta a fost instaurat cu ajutorul turcilor, motiv pentru care oamenii care îi mai erau credincioși lui Constantin Movilă au strâns o oaste de mercenari și l-au atacat pe Tomșa; acesta îi învinge însă cu ajutorul lui Cantemir.

Întrucât Șoimaru, care era căpitan de oaste i-a salvat viața hanului tătarilor, devine, împreună cu acesta și cu Bârnovă, fraţi de sânge.

Șoimaru provine dintr-o familie din satul Șoimărești și decide să viziteze locurile natale pe care nu le mai văzuse de aproape 20 de ani. Când cei doi frați de sânge au auzit de această călătorie, au decis să-l însoțească. Fac pe drum un popas la hanul Fântâna, unde îi salvează fata boierului Orheianu, care fusese răpită. Întrucât boierul avea conacul în apropiere, îi invită pe ce trei frați de sânge pentru a le răsplăti bunătatea.

Decizia boierului Orheianu de a-l trăda pe Tudor Șoimaru este una dintre întâmplările încărcate de suspans poves-

tite în roman. Boierul spune în timpul balului că este un spion trimis de Ștefan Tomșa, lucru pe care îl susţine și fiica lui, care se preface că nu-l cunoaște. Șoimaru este arestat, dar datorită prieteniei cu Bârnovă și cu ajutorul oamenilor săi reușește să fugă.

Întors în Moldova, îi cere lui Vodă să le facă dreptate, deoarece află de la unchiul său că Stroie Orheianu le luase ilegal pământul lui și tatălui lui, Ionașcu. Ștefan Tomșa le face dreptate, dând astfel dovadă de înțelepciune.

O altă întâmplare relatată în roman, care m-a impresionat a fost cea în care Tudor Șoimaru îi aduce la luptă pe oamenii din Șoimărești, după ce află că boierii s-au răsculat împotriva domnitorului. El îi sare în ajutor domnitorului pentru că acesta era cel care le făcuse dreptate, fapt ce demonstrează demnitatea lui Tudor Șoimaru, precum și recunoștința lui.

Personajele mai importante din această operă sunt: Tudor Șoimaru, Stroie Orheianu, Magda şi Ștefan Tomșa.

Tudor Șoimaru este un căpitan de oști aflat în slujba lui Ștefan Tomșa. El are o atitudine corectă și este recunoscător lui Vodă pentru dreptatea făcută. A umblat mulți ani prin străinătate și, după 20 de ani, își revede locurile natale.

Stroie Orheianu este un boier care își trădează țara și se află în slujba Movileștilor.

Ștefan Tomșa este un conducător înțelept, fapt care rezultă din dreptatea făcută lui Tudor Șoimaru.

Magda este o fată frumoasă, care are studii în Polonia. Se căsătorește cu Anton Ludna, pe care nici măcar nu îl

iubește.

La terminarea cărții, dreptatea domină; chiar dacă Ștefan Tomșa a fost alungat de la conducere, el a revenit pe tronul ţării anul următor. Familia Movilă a decăzut; Elisabeta Movilă a fost capturată de păgâni, iar fiii săi umiliți. Magda Orheianu a trăit tot restul vieții prin țări îndepărtate, întrucât a refuzat să îl ia de soț pe Tudor Șoimaru, adevărata sa iubire:„Și dragostea piere și se scutură ca florile primăverii”.

Tudor Șoimaru s-a căsătorit cu Anița; îl omoară pe boierul Stroie Orheianu și îl așează pe mormântul tatălui său, pe care acesta îl omorâse: „Boierule, ai greșit că ai venit în vizuina lupului, ți-a venit ceasul pedepsei și te vei așeza cu pieptul pe mormântul tatălui meu pe care tu l-ai ucis cu buzduganul lui Aron”.

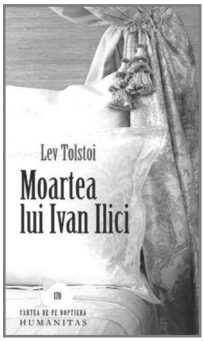

Moartea lui Ivan Ilici

Lev Tolstoi

După ce am parcurs primele pagini ale cărţii, am aflat despre moartea lui Ivan Ilici, dar, totodată, și despre istoria vieții lui.

Ivan a fost cel mai bun și mai inteligent dintre cei trei fii ai unui funcționar. El este prezentat drept un om drept și cinstit, care își îndeplinește corect datoria, nu deranjează pe nimeni, nu primește bacșiș şi care nu are nicio o relație apropiată cu niciun coleg. Are o viață decentă și plăcută, deoarece separă problemele personale de cele de muncă. Inițial a fost un funcționar însărcinat cu misiuni speciale, dar apoi primește un post la judecătorie. După ce primește postul, se însoară cu Paraskovia Fiodorovna.

Atitudinea mea față de Ivan Ilici este una de admirație, deoarece acesta reprezintă tipul omului cinstit, care dorește să fie văzut bine de societatea în care trăiește.

O întâmplare relatată în carte cu care nu sunt de acord este căsătoria lui Ivan cu Paraskovia Fiodorovna, pe care nu a făcut-o din dragoste, ci doar pentru a se bucura de simpatia oamenilor de rang înalt.

O altă întâmplare prezentată în roman, care nu mi-a plăcut, a fost schimbarea de comportament a lui Ivan Ilici în momentul în care a ajuns în clasa înaltă a societății. În calitate de judecător este simbolul dreptății, iar bunătatea pe care vrea să o arate nu provine din moralitate, ci datorită puterii pe care o deține. Moralitatea sinceră pe care o avea înainte să aibă funcția de avocat de justiție, acum devine una contextuală. Ajunge un om mândru de sine, lucru care rezultă din faptul că nu accepta cu niciun chip relațiile cu oamenii în afara serviciului, însă dacă persoana avea legături cu Consiliul de Curte, atunci face tot ce îi va sta în putință să păstreze relațiile.

Personajele principale ale romanului sunt Ivan Ilici și Paraskovia Fiodorovna.

Ivan Ilici se schimbă odată ce face parte din clasa înaltă a societății. De la copilul considerat bucuria și mândria familiei, ajunge să fie asemenea unui judecător în viața sa, și se descotorosește de rudele sale sărace, considerându-le neadecvate pentru statutul său. Chiar căsătoria lui nu se întemeiază pe dragoste, ci pe relațiile cu clasa înaltă a societății. Preferase relațiile cu oamenii bogați, fapt care va determina momentele de singurătate pe care le are pe patul de moarte.

Paraskovia Fiodorovna se va uita la soțul ei cu răutate, iar boala acestuia o consideră un chin. Aceasta așteaptă cu nerăbdare ca Ivan să moară pentru a se căsători cu Fiodor Petrovici.

Întrucât situația materială a lui Ivan Ilici se îmbunătățește, acesta poate să se mute cu soția sa într-un apartament luxos, potrivit funcției sale de judecător. Acest lucru îi va

determina, totodată și moartea.

După ce se îmbolnăvește, se simte tot mai singur, tot mai puțin iubit de oamenii din jur. La fel cum se comporta el cu oamenii în momentul în care a ajuns judecător, așa se comportă și medicii cu dânsul.

Moartea lui Ivan Ilici este văzută din două perspective diferite: cea a prietenilor și a familiei sale, iar cea de-a doua din partea lui. Prietenii de serviciu încep să se întrebe cine îi va lua locul, pe cine să aducă în această poziție sau dacă unul dintre ei este potrivit să ocupe acest post. Ei participă la înmormântare doar dintr-o obligație pe care sunt nevoiți să o îndeplinească, considerând acest lucru deranjant. Paraskovia Fiodorovna încearcă să câștige cât mai mulți bani de pe urma soțului ei.

Înainte de moartea sa Ivan își dă seama că deciziile pe care le-a luat în tinerețe au fost greșite: căsătoria, meseria de judecător, răceala cu care trata oamenii, inclusiv pe rudele sale.

La sfârșit înțelege că tot ceea ce a construit nu e decât o minciună, care nu-ți îngăduie să vezi nici viața nici moartea:„Unde am să fiu când n-am să mai exist? N-am să mai exist și atunci ce o să mai fie? N-o să mai fie nimic”.

Din viața lui Ivan Ilici am învățat că totul este un cerc. Suntem cu toții responsabili pentru acțiunile noastre. Totul se întoarce, dar, totodată „de pe urma succesului te alegi cu multe lucruri, dar nu cu acea minunată stare pe care ți-o aduce iubirea”. „Prețuiește iubirea ce o primești mai presus de orice. Va supraviețui mult după ce aurul și sănătatea ta vor fi dispărut”.

Ivan Ilici a trăit o viață nu prea fericită: „toate pasiunile

copilăriei și ale tinereții trecuseră fără a lăsa urme prea adânci în viața lui”.

Noi trebuie să învățăm din viața acestuia că nu trebuie să facem greșelile lui:„tot ce a constituit și mai constituie viața ta, nu e decât o minciună, ce nu-ți îngăduie să vezi nici viața nici moartea”.

Învățătura acestei cărți poate fi redată numai cu ajutorul unui citat: „să nu ajungi la finalul vieții doar ca să afli că nu ai trăit deloc. Căci mulți ajung în acel moment al vieții, când, privind înapoi, văd bucuria și frumusețea pe care nu le-au simțit din cauza temerilor pe care le-au avut”.

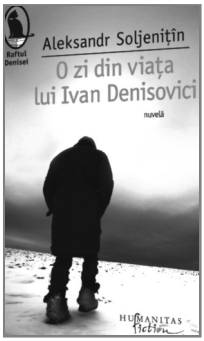

O zi din viața lui Ivan Denisovici

Aleksandr Soljeniţîn

În această carte am făcut cunoștință cu Ivan Denisovici, personajul principal, și am aflat despre situația nefericită în care acesta se află. Ivan Denisovici este un țăran simplu, care se află într-un lagăr dominat de o lege nescrisă: pentru a trăi, deținuții sunt mereu cu ochii în patru și nu se pot baza pe ceilalți colegi cu care sunt în concurență mereu. Într-o dimineață, Ivan nu s-a sculat când s-a dat deșteptarea, deoarece era cuprins de frig și dorea să se încălzească, dar nu avea unde. Dacă nu se sculau la timp, erau duși la carceră, de unde se spune că nu mai ieșeau la fel: ”Dacă i s-ar fi dat carceră pentru altceva, dacă ar fi meritat pedeapsa, lui Suhov nu i-ar fi părut rău. Acum, însă, era mâhnit pentru că întotdeauna se scula printre cei dintâi, iar astăzi întârziase pentru prima oară”.

Puterea lui Ivan Denisovici de a rezista în lagăr m-a impresionat foarte mult, iar sentimentele mele față de Ivan Denisovici sunt de milă și tristețe. Sarcinile pe care soldații i le impun sunt îndeplinite cu foarte mare pricepere și iscusință

de către acesta. Ivan își duce munca până la capăt, chiar când se făcea adunarea brigăzilor, riscând totuși să fie pedepsit. Ziua i se părea foarte scurtă, abia se apuca de treabă și venea seara. Acest fapt demonstrează atitudinea puternică și pozitivă a lui Ivan Denisovici. El lucrează din greu, știind că mai are puțin timp până va ieși din lagăr.

M-a mai impresionat şi puterea lui Ivan Denisovici de a lucra chiar în momentele în care temperatura scădea la -30^{0}C și pământul era înghețat.

Ivan Denisovici, personajul principal din această carte, este un bărbat în vârstă de 40 de ani, care a ispășit opt ani în lagăr din cei 10 ani la care a fost condamnat. A luat parte la prima etapă a războiului civil din răsărit. După ce a fost capturat de germani a reușit să scape împreună cu patru camarazi. Doi dintre ei au murit, doar Ivan și încă un camarad au ajuns în Uniunea Sovietică. Recunoscând că a căzut prizonier la nemți este condamnat la 10 ani de lagăr.

Din această carte am înțeles că Ivan Denisovici a reușit să nu fie afectat de viața grea din lagăr, deoarece nu se gândea la toate lucrurile urâte de acolo, ci la lucrurile frumoase pe care le putea face ca viața lui din lagăr să fie mai bună. Viața lui Ivan nu era afectată de locul în care se afla, deoarece se gândea la faptul că „o singură credință îți va da curaj și anume că niciun rău nu durează la nesfârșit, nici măcar foarte mult”. Așa cum a spus Oscar Wilde: „Suntem cu toții în același șanț, dar unii mai privesc spre stele”.

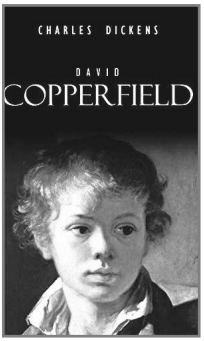

David Copperfield

Charles Dickens

După ce am lecturat primele pagini, am aflat povestea tristă a lui David Copperfield, personaj principal al romanului. În momentul în care David Copperfield a fost adus pe lume, excentrica mătușă Betsey Trowood dezaprobase nașterea lui, întrucât copilul nu era fată.

David este crescut de mama sa, o femeie văduvă și de slujnica loială a acesteia, Clara Pegotty.

Viața lui se schimbă în momentul în care domnul Murdstone se căsătorește cu mama sa. După ce sora acestuia, Jane, se mută în casa lui David, cei doi încep să o supere pe mama lui, iar pe el să îl tortureze, până când David îi mușcă mâna domnului Murdstone și este trimis la un internat la Londra. Șederea acestuia aici este întreruptă de vestea morții mamei lui. Astfel, de la 10 ani David Copperfield începe să muncească șase zile pe săptămână în afacerea cu vinuri a tatălui său vitreg.

Sentimentele mele față de David Copperfield sunt de milă, tristețe și compasiune, întrucât viaţa lui grea încă din copilărie este impresionantă: „Mă aștept mereu ca oamenii

să-mi ceară să opresc ploaia".

Nu mi-a plăcut felul în care domnul Murdstone se purta față de David Copperfield. Acesta îl torturează pe bietul copil în loc să-i arate o atitudine părintească.

Mi-a plăcut însă comportamentul frumos al mătușii Betsey față de David Copperfield. Deși nu îi surâsese ideea nașterii băiatului, cum îl vede la ușa ei, un copil zdrențăros, se atașează imediat de el. Iubirea mătușii față de David rezultă și din faptul că, în momentul în care tatăl vitreg vine să îl ia înapoi acasă, mătușa nu este de acord, știind ce îl va aștepta dacă pleacă.

De asemenea, o întâmplare care mi-a plăcut a fost reprezentată de momentul în care David, aflând că iubita lui, Dora, a fost lăsată fără niciun ban de Spenlow, nu s-a despărțit de ea, ci a muncit din greu pentru a putea să aibă destui bani pentru a putea să se căsătorească.

David Copperfield rămâne fără tată de mic, iar mama lui moare și ea când copilul împlinea zece ani. Este torturat de tatăl său vitreg, dar mătușa lui îl ia în grijă. După ce termină studiile, se angajează la un birou de avocat și apoi se căsătorește cu Dora Spenlow. După moartea acesteia se recăsătorește cu tânăra Agnes.

Tatăl vitreg al lui David este lipsit de afecțiune față de copil. Acesta îl trimite la un internat, iar după ce soția sa moare îl pune să muncească multe ore pe zi pentru șase silingi, la firma lui unde spăla sticle.

Mătușa lui David, Betsey, este o femeie cu inimă bună. Îl ia pe David la ea și se îngrijește de educația lui.

Finalul cărţii m-a surprins prin faptul că Ham se îneacă încercând să îl salveze pe omul care îi distrusese fericirea. Acest sfârșit tragic demonstrează bunătatea domnului Ham, chiar și cu dușmanii săi. Acesta a făcut sacrificiul suprem, și-a dat viața, pentru a salva viața altuia. De asemenea, sentimentele mele sunt de tristețe și milă pentru Dora, care a născut un copil mort și a murit şi ea deoarece nu a putut să suporte pierderea.

Cartea are un final fericit, cu multe învățături. Una dintre ele este faptul că „Adevăratul secret al magiei stă în performanță". Altă învăţătură este modelul lui Ham, care și-a dat viața pentru dușmanul său, fapt ce demonstrează că „iubirea de o clipă are puterea și chiar va face lumea perfectă", dar și acolo unde este o mare de iubire sunt întotdeauna miracole. De asemenea, dreptatea domină la finalul cărții. Uriah Heep, care a fost șeful unei bande care falsifica acte ale băncii Angliei și Littimes, şi care a fost angajatul unui tânăr căruia îi luase toți banii, au fost condamnați la deportare.

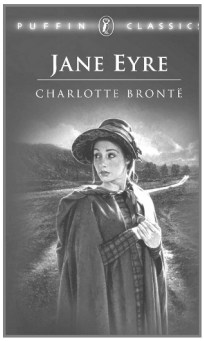

Jane Eyre

Charlotte Bronte

Jane Eyre este o fetiță rămasă orfană de la 10 ani și crescută din obligație de către mătușa ei, o femeie îngrozitoare. Mătușa o necăjește mereu pe Jane, așa cum se întâmplă în ziua în care, pe motiv că Jane s-a bătut cu fiul ei, o închide într-o cameră pentru a reflecta asupra problemei, chiar dacă ea fusese cea care a avut dreptate. După această întâmplare, este trimisă la un orfelinat numit Lowood, unde petrece opt ani și unde își finalizează educația.

Jane Eyre mi-a stârnit sentimente de milă, tristețe și de compasiune deoarece viața a fost foarte grea pentru Jane Eyre, încă de când avea vârsta de 10 ani.

Mi-a displăcut faptul că domnul Rochester a mințit-o pe Jane Eyre, ascunzând un adevăr inconvenabil. Jane află abia în fața altarului, chiar înainte ca să se căsătorească cu domnul Rochester, că acesta este deja căsătorit cu o femeie considerată nebună. După acest incident, Jane fuge din casa domnului Rochester.

Mi-a plăcut însă faptul că acest roman demonstrează că

iubirea adevărată există cu adevărat. După ce fuge din casa lui Rochester, Jane își dă seama de adevăratele sentimente pentru el, așa că, după un timp, se întoarce și află că locuința domnului Rochester luase foc din cauza soției sale nebune. Acesta și-a pierdut vederea și nu mai poate să meargă decât ajutat de baston. Jane se căsătorește cu el, chiar dacă este un om orb și în vârstă, ceea ce demonstrează că iubirea pură unește ființele într-un mod miraculos.

Jane Eyre este un copil rămas de mic orfan și este crescută de mătușa ei Reed, care este o femeie îngrozitoare. Este dusă apoi la Lowood, o școală pentru copiii de nobili săraci. După opt ani petrecuți aici, devine guvernanta micuței Adele, fiica unui nobil Rochester, de care se va îndrăgosti mai târziu, fără să-și dea seama.

Domnul Rochester are treizeci și cinci de ani, are o privire încruntată și este irascibil. Se poartă uneori sever și este distant cu Jane, iar alteori o tachinează și se poartă frumos cu ea. Este un om bun și foarte puternic.

La sfârșitul cărții am aflat că deși soarta lui Jane a fost foarte crudă cu aceasta i-a lăsat o mică portiță de ieșire. După toate nefericirile și greutățile din copilărie, la finalul cărții regăsește din nou puterea de a zâmbi.

Această carte ne demonstrează că leacul împotriva tuturor relelor, durerilor, suferințelor și crimelor umanității stă în acel magic cuvânt: iubire. Pe tot parcursul romanului Jane nu a renunțat niciodată să spere la o viață mai bună, iar așteptările i-au fost încununate de succes:„Oamenii supuși greșelilor n-ar trebui să-și însușească pe nedrept o putere ce nu poate fi

încredințată fără primejdii, decât ființelor desăvârșite și dumnezeiești".

În spatele personajului Jane Eyre se ascunde o inimă mare, capabilă de iubire, sacrificiu și luptă până la capăt.

Din această carte am învățat că fiecare problemă, oricât de grea este ea, "ține în mâini" un dar pentru noi. Lumea s-ar putea să nu remarce reușitele celor mulți și neînsemnați, însă s-ar prăbuși fără curajul și rezistența lor. Curajul în fața vieții este deseori un spectacol mai puțin dramatic decât curajul într-un moment final, dar este un amestec nu mai puțin de triumf și tragedie: "Este inutil să spui că ființele omenești ar trebui să se mulțumească doar cu liniște; ele au nevoie de acțiune și dacă nu o pot găsi, o creează".

Contele de Monte Cristo

Alexandre Dumas

În primele pagini ale romanului „Contele de Monte Cristo” am aflat că personajul principal este Edmond Dantès, un tânăr frumos, de 19 ani, căruia soarta îi surâdea pentru că urma să se căsătorească cu Mercedes, fata pe care o iubește din toată inima și să fie ales căpitan pe nava numită „Faraonul”. Şi cu toate acestea, autorul romanului ne avertizează că „ar fi prea mult să-i ceri sorții ca să izbutești de la prima încercare”, întrucât dușmanii lui Dantès au hotărât o altă viață pentru el. Dantès este acuzat de trădare, ca fiind membru bonapartist, de către Danglars și Fernand, prietenii geloși. Pentru a-și apăra tatăl, Villefort, procurorul care trebuia să îl judece, este nevoit să îl arunce pe Dantès în temnițele castelului d’If.

Edmond este un tânăr inocent, care nu a știut de intențiile rele ale acestor oameni; el știe doar că a fost închis pe nedrept. Dar Dumnezeu a avut alt plan cu tânărul Edmond. Cum ar putea oamenii să se opună voinței Sale?

În închisoare, Dantès îl întâlnește pe abatele Faria năs-

cut în Italia și viața lui se schimbă. Învață multe lucruri despre științele lumii de la acest om, dar, totodată, abatele îi descoperă lui Edmond durerosul adevăr. Faria a putut să demaște prietenii falși ai lui Edmond, înfățișându-i adevărul și anume că el fusese închis pe nedrept de către Danglars, Villefort și Fernand. Aici Dantès face cunoștință cu un sentiment aparte: răzbunarea. Înainte ca abatele Faria să moară, i-a vorbit lui Edmond despre o comoară. Dantès făcuse un plan împreună cu bătrânul, dar fiindcă acesta moare, este nevoit să sape singur. Planul de scăpare al lui Dantès a fost foarte periculos și l-a dus până aproape în pragul morții.

O întâmplare care m-a surprins a fost modul complicat în care Edmond Dantès se gândește să se răzbune pe prietenii geloși, pentru ca răzbunarea să fie la fel de crudă precum a fost viața lui până în acel moment . El plănuiește o pedeapsă lentă și la fel de dureroasă, cum au fost cei 14 ani petrecuți de el în temniță. Ajuns bogat, chiar foarte bogat, se integrează în viața dușmanilor, se împrietenește cu aceștia, și chiar cu fiii lor. Prin aceasta, Monte Cristo ilustrează că răzbunarea lui dorește să fie ca într-o oglindă.

Mi-a plăcut, de asemenea, faptul că Monte Cristo, un alt nume al lui Edmond, a avut totuși trei persoane pe care le-a iubit sincer și anume: abatele Faria, Háydee și fiul domnului Marcel, Maximilien. Lui Maximilien îi scapă tatăl de la faliment și, totodată, de la moarte, îi redă fericirea pe care credea că a pierdut-o, și, la finalul cărții, îl ajută să se îmbogățească. Háydee a fost o femeie foarte bogată, dar din cauza lui Fernand este vândută ca sclavă. Pe aceasta Edmond o

va răscumpăra. Abatele Faria a fost considerat de către Edmond Dantès un al doilea tată.

Nu mi-a plăcut faptul că Mercedes, în loc să-l aștepte pe Edmond s-a căsătorit cu dușmanul lui.

Personajele romanului care îmi plac sunt contele de Monte Cristo, abatele Fares, Háydee și Maximilien Morrel, iar cele care nu îmi plac sunt Danglars, Fernand și Villefort.

Edmond Dantès zis şi Monte Cristo, abatele Buroni, Lord Wilmore și Simbad Marinarul, a fost în tinerețe un marinar apreciat de către oamenii din jurul său. Soarta îi surâdea întrucât urmează să se căsătorească cu frumoasa Mercedes și să fie promovat la gradul de căpitan. Este, de asemenea, un tânăr inocent care nu își dă seama că are în jurul său numai dușmani. După ce iese din temniță devine un om foarte rezervat, care dorea să se răzbune pe aceia care l-au băgat în temniță pe nedrept.

Abatele Faria este un întemnițat alături de Edmond, el fiind un preot bătrân considerat nebun de temnicer deoarece oferea milioane de bani în schimbul libertății. Este asemenea unui tată pentru Dantès pe care îl învață multe lucruri și căruia îi va oferi foarte multe lucruri și, mai ales, enorma comoară. Aceasta din urmă îl va ajuta pe Dantès să devină conte.

Háydee este o persoană bogată, dar care, din cauza lui Fernand este vândută ca sclavă. Ea îi este foarte devotată lui Monte Cristo, iar în final va ajunge să-l placă.

Maximilien Morrel este fiul armatorului Morrel, care îl consideră pe Edmond salvatorul său, deoarece primește de la acesta o avere uriașă.

Danglars este dușmanul de moarte al lui Dantès. Acesta nu

dorea ca Edmond să devină căpitan pe vas, așa că scrie scrisoarea care îl întemnițează pe Dantès.

Villefort este procurorul care a contribuit la arestarea lui Dantès. Tot el, pentru a apăra interesele tatălui său, l-a întemnițat pe Dantès.

Fernand este tot unul dintre dușmanii lui Edmond și rivalul său în dragoste. El duce scrisoarea poliției, care îl întemnițează pe Edmond.

La sfârșitul cărții, Dantès reușește să se răzbune pe oamenii care i-au pricinuit suferința, dar nu după cum își dorise. Dantès nu prea reușește să le controleze viețile așa cum și-ar fi dorit. Atunci când i-a văzut pe fiul și pe soția domnului Villefort uciși și-a dat seama că depășise drepturile răzbunării și a înțeles că nu mai putea spune că „Dumnezeu e pentru mine și cu mine".

Contele de Monte Cristo reprezintă un simbol al rivalității eterne între viață și moarte, dragoste și răzbunare, speranță și disperare, dragoste și ură, dreptate și nedreptate, adevăr și falsitate. În acest roman se pare că răzbunarea capătă o tentă de obsesie. Deși Edmond are tot dreptul să se răzbune,-„celui ce urăște nu-i poate scăpa ura altora"- , el devine pe parcurs o persoană fără milă și fără sentimente.

Consider că Edmond a mers prea departe cu răzbunarea deoarece și oamenii nevinovați au avut de suferit din cauza lui.

Cei trei mușchetari

Alexandre Dumas

După ce am răsfoit primele pagini ale romanului „Cei trei mușchetari” am aflat că personajul principal este d'Artagnan, un tânăr gascon în vârstă de 19 ani, din Tarbes, care pornește la Paris doar cu 15 scunzi, un cal prăpădit și o scrisoare de recomandare pentru domnul Tréville, căpitanul mușchetarilor. D'Artagnan este descris de narator ca fiind un Don Quijote la 18 ani, îmbrăcat într-o haină scurtă de lână, o față lungă și oacheșă, cu pomeţii obrajilor ieșiți în afară, semn de viclenie. Din descrierea naratorului, cititorul își poate da seama că d'Artagnan este un om viteaz. Fiind o fire aprigă și trufașă, imediat cum pornește la drum dă de necazuri: își pierde scrisoarea de recomandare și este provocat la duel de Athos, Portos și Aramis. Dar, la vremea aceea, cardinalul Richelieu a interzis duelurile și tocmai înainte de începerea primului duel gărzile cardinalului au apărut ca din senin. Dar acest lucru nu este surprinzător întrucât cei trei erau în vizorul cardinalului de mult timp. Cei patru își unesc forțele și reușesc să-și învingă adversarul.

Această întâmplare va fi începutul unei frumoase prietenii sub îndemnul: „Toți pentru unul și unul pentru toți”.

O întâmplare care m-a impresionat și care a arătat curajul lui d’Artagnian a fost cea legată de eghileții reginei. Pentru a-și arăta dragostea față de ducele de Buckingam, regina Ana de Austria a Franței îi oferă acestuia eghileții cu diamante primiți în dar la Ludovic, pentru că „speranța este cea din urmă scânteie care se stinge în inimă”.

Richelieu a aflat despre acest gest și, ca urmare, îi propune regelui să dea un bal în cinstea reginei, la care aceasta să poarte eghileții primiți în dar. Doamna Bonacieux îi încredințează lui d’Artagnian misiunea de a aduce bijuteriile înapoi. Cardinalul, de asemenea, trimite în Anglia o femeie numită Milady ca să-i fure ducelui de Buckingam doi dintre cei zece eghileți pentru a-i arăta el însuși regelui la bal.

Ajuns la Londra, d’Artagnian pleacă cu toți cei zece eghileți și își îndeplinește cu succes misiunea, câștigând, totodată, și simpatia reginei.

O întâmplare plină de suspans este şi cea în care Milady, o femeie foarte frumoasă la exterior, dar în interior rea și răzbunătoare, a jurat să se răzbune pe fostul ei soț, Athos, şi pe d’Artagnian, deoarece aceştia îi cunosc taina, şi anume că săvârșise mai multe crime sângeroase.

În ultima ei misiune dată de către cardinal, aceea de a-l ucide pe ducele Buckingam, este luată prizonieră de către lordul de Winter. Acesta a fost înștiințat de către d’Artagnian că Milady a venit, de fapt, să îi ia viața, așa că este luată prizonieră. Reușește însă să scape și revine în Franța cu o

dorință și mai mare de ucidere. Este însă demascată și, când toate crimele îi sunt descoperite, este osândită la moarte de către Athos, Porthos, d'Artagnian și fostul călău al acesteia.

Personajele pe care le-am îndrăgit de-a lungul derulării firului evenimentelor au fost: d'Artagnian, Athos, Porthos, Aramis și doamna Bonancieux, iar cele care au stârnit dezaprobare prin faptele lor, personajele negative ale romanului, au fost: cardinalul Richelieu și Milady.

D'Artagnian este un tânăr gascon care pornește la Paris pentru a deveni mușchetar. Datorită firii lui aprige, trufașe și inteligente, are o călătorie presărată cu pericole. Ajuns la Paris, câștigă admirația doamnei Trevielle, dar nu și uniforma de mușchetar; trebuie să-și facă mai întâi ucenicia pentru a dovedi că este vrednic să fie mușchetar. Se împrietenește, de asemenea, cu cei trei mușchetari Athos, Porthos și Aramis. După ce reușește să învingă cinci dintre cei mai buni oameni ai cardinalului, capătă o faimă uriașă în regat. Se îndrăgostește de doamna Bonancieux, care este însă ucisă de către Milady. D'Artagnian reușește, la final, să o pedepsească pe femeie osândindu-o la moarte.

Athos este fost conte de La Fere, care a devenit mușchetar după ce a suferit o dramă în viață. Are o fire puternică și liniștită și este cel mai bun sfătuitor al lui d'Artagnian, pe care îl tratează ca pe fiul său. El este fostul soț al lui Milady.

Porthos este un om căruia îi place să glumească și preferă să inventeze povești decât să-și recunoască dragostea.

Aramis este un om care dorește să devină preot, nu mușchetar. Este înțelept și viteaz și, de asemenea, îl ajută pe d'Artagnian.

Cardinalul Richelieu este un om cu o mare influență în Franța, de el temându-se chiar și regele. El încearcă să-i alunge pe cei trei mușchetari și, totodată, dorește să o umilească pe regină în fața regelui Ludovic al XVII-lea. De asemenea, dorește să învingă în războiul de la Rochelle omorându-l pe ducele de Buckingam cu ajutorul lui Milady.

Milady este o femeie deosebit de frumoasă, dar plină de răutate. Ea dorește să fie mâna dreaptă a cardinalului și să-i omoare pe cei care i-au pricinuit răul. A omorât-o pe doamna Bonancieux doar pentru a se răzbuna pe d'Artagnian; tot ea fură cei doi eghileți ducelui de Buckingam, pe care, ulterior, îl și omoară. Este o femeie care nu are milă și nu iubește pe nimeni cu adevărat, reușind să provoace în jurul ei numai durere.

La finalul cărţii aflăm că d'Artagnian este făcut locotenent de către cardinal datorită curajului său; Athos va mai fi un timp alături de d'Artagnian, apoi se va întoarce la moșia rămasă ca avere. Porthos și Aramis se vor retrage și ei din rândul mușchetarilor, Aramis pentru a merge pe calea monahală, iar Athos pentru a se căsători cu o văduvă ce avea o avere uriașă. Milady este osândită la moarte pentru relele pricinuite.

Această operă este un roman al adevăratei prietenii, al curajului și, nu în ultimul rând, al dreptății. Prietenia dintre Athos, Porthos, Aramis și d'Artagnian reușește să învingă răul și așa cum a spus cineva „a merge cu un prieten pe întuneric este mult mai bine decât a merge singur prin lumină".

„În general, se cer sfaturi numai pentru a nu fi respectate. Iar dacă sunt respectate, se întâmplă așa, numai ca să ai pe cine da vina că ți le-a dat".

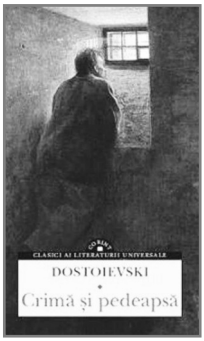

Crimă și pedeapsă

F. M. Dostoievski

Din primele pagini ale romanului „Crimă și pedeapsă” aparţinând scriitorului F. M. Dostoievski am aflat despre sărăcia personajului principal, Rodion Raskolnikov, despre stilul sărăcăcios de viață al acestuia.

Romanul relatează povestea lui Rodion Raskolnikov, un student la Universitate, care, din cauza familiei aflată în pragul mizeriei, este nevoit să-şi ajute mama și sora, fapt pentru care renunță la studii și este împins să săvârșească o crimă. El plănuiește să o omoare și apoi să o jefuiască pe cămătăreasa lui, Aliona Ivanovna, pentru a-și putea reface situația financiară. Este convins că săvârșește o faptă bună, întrucât Aliona este o femeie îngrozitoare, urâtă de toată lumea, inclusiv de sora ei. Raskolnikov o omoară pe bătrână, dar și pe sora acesteia, Lizaveta, care, din întâmplare, venise acolo cu un topor. Nu reușește să fure multe lucruri din cauza tulburării pe care a avut-o în acel moment. Tot din cauza neliniștii care l-a cuprins în momentul crimei, scapă foarte greu, reușind însă să nu fie văzut de nimeni. Ascunde tot ce a luat sub un bolo-

van și încearcă să șteargă orice pată de sânge de pe hainele sale. Din pricina crimei se îmbolnăvește și intră într-o stare de delir amestecată cu febră, peste care reușește însă să treacă cu ajutorul lui Razumikin, bunul său prieten.

M-a impresionat scena în care Raskolnikov îl recunoaște pe Marmeladov, bărbatul cu care înainte de comiterea crimei a vorbit în cârciumă și care i-a povestit situația sărăcăcioasă în care se găsește familia lui, dar care este de viță nobilă, soția sa fiind fiica unui locotenent. Raskolnikov se duce la acesta acasă și, înainte să plece, îi dă soției toți banii pe care îi avea, deoarece între timp Marmeladov murise. Acest gest de bunătate demonstrează că Raskolnikov este o fire bună, care vrea să îi ajute pe nevoiași, chiar dacă acesta se găsește în aceeași situație.

O altă întâmplare care m-a impresionat a fost momentul în care Raskolnikov se confesează Soniei, fiica lui Marmeladov, pe care ajunge să o iubească. El îi spune despre crima făcută, dar uneori ajunge să regrete că i-a descoperit această taină, încât această destăinuire o va face părtașă unui secret îngrozitor. Acest fapt demonstrează firea bună a Soniei; ea este credincioasă şi alege să-l protejeze în loc să-l dea pe mâna poliției. Îl sfătuiește că este mai bine să se predea decât să trăiască o astfel de viață, care ar deveni plină de regrete și chinuitoare, fapt ce demonstrează iubirea puternică a Soniei pentru Raskolnikov.

Surprinzătoare a fost decizia lui Raskolnikov de a nu destăinui crima făcută mamei și nici surorii sale. Acesta vrea să se depărteze de la ele, pentru ca acestea să nu sufere, însă

acest fapt le îngrijorează și mai mult și, în momentul în care mama află de crimă, cade bolnavă la pat și apoi moare.

Personajele cele mai importante din acest roman sunt: Rodion Romanovici Raskolnikov, Sonia, Svidrigailov și Porfiri Petrovici.

Rodion Romanovici Raskolnikov este fiul unei femei cu venituri mici; mama sa este o femeie văduvă și sora lui dorește să se vândă ca soție unui om egoist, pentru ca viața familiei să devină mai bună. Este nevoit să-și întrerupă cursurile la Universitate, deoarece nu mai are bani să se întrețină. Primirea scrisorii care îl anunță despre sacrificiul surorii îi întărește hotărârea de a-și omorî cămătăreasa. Raskolnikov nu vede în această crimă ceva rău, întrucât își salvează familia aflată în mizerie. După ce săvârșește crima, Raskolnikov devine izolat și incapabil de a-și iubi mama ori sora ori de a vorbi cu semenii săi.

„Sunt momente în viață când ești silit să apelezi la cineva!" și Sonia este singura ființă căreia Raskolnikov îi spune despre crimă și, totodată, singura în care are încredere deplină că o să-l ajute și o să-l sfătuiască. Ea este nevoită să-și întrețină singură familia, deoarece mama sa nu poate să o facă, neavând banii necesari. Este o întrupare a principiului smereniei și a frumuseții pe care sacrificiul o păstrează în om.

Svidrigailov este un bărbat care o iubește pe sora lui Raskolnikov și face tot ce poate pentru a-i obține dragostea. De asemenea, a ascultat conversația Soniei cu Raskolnikov și a aflat despre crimă, dar nu a spus nimic poliției. După ce vede că nu se poate folosi de crima lui Raskolnikov ca să obțină

dragostea Duniei, se sinucide.

Porfiri Petrovici știe de mult că Raskolnikov este vinovat de crimă și, cu ajutorul psihologiei, vrea să îl demaște. Acesta este un om ingenios și foarte deștept. El speră că Raskolnikov va mărturisi el însuși crima, pentru ca să-i reducă sentința.

La finalul cărții „Crimă și pedeapsă" se ilustrează foarte evident psihologia în decursul unei crime. Ideea principală o reprezintă motivarea unei crime și totodată impulsurile care îl conduc în cele din urmă pe Raskolnikov să se predea.

În destinul lui Raskolnikov se ilustrează o tragedie determinată de nedreptatea socială. Raskolnikov va încerca să depășească zidul moralei, dar va pierde, delictul se va întoarce împotriva lui datorită prezenței lui Dumnezeu în mintea acestuia.

Romanul prezintă trăirile cele mai intense ale lui Raskolnikov, care uneori este tulburat și speriat, alteori mândru de crima pe care a săvârșit-o. Cel mai emoționant și, totodată, uimitor moment din carte este acela când, sfătuit de Sonia, înainte de a se duce la poliție și de a-și mărturisi crima, Raskolnikov cade în genunchi în fața unei mulțimi de oameni și spune cu glas tare că e un ucigaș. Va fi apoi închis și încearcă să o îndepărteze pe Sonia de lângă el, considerând că nu merită acea iubire, dar până la urmă inima lui Raskolnikov se înmoaie și începe să o iubească.

Este un roman psihologic care te ține în suspans și până la sfârșit nu îți poți da seama dacă Raskolnikov este vinovat sau dacă este cel mai bun și mai onest om. Și toate acestea

pentru că „Rodion Romanovici Raskolnikov este o sumă de idei într-un trup slab de simplu muritor”, iar „realitatea și natura sunt lucruri importante: ele spulberă uneori calculele cele mai dibace” şi „acela care are voință și tărie de caracter domnește peste ceilalți”. Din roman îţi dai seama că „nu există pe lume ceva mai dificil decât sinceritatea și ceva mai lesnicios decât lingușeala. Dacă în sinceritate se strecoară numai o sutime dintr-o notă falsă, se produce disonanță și iese mare bucluc” şi că „teama de incertitudine e primul indiciu al neputinței”.

Moș Goriot

Honoré de Balzac

Personajul principal din cartea „Moș Goriot” de Honoré de Balzac, pe nume moș Goriot, este un mare fabricant de paste făinoase. Numele de „Moș Goriot” i l-au dat oamenii care trăiau în pensiunea sărăcăcioasă a doamnei Vauquer. Acesta s-a lipsit de toată averea strânsă de o viață pentru a-și căsători fiicele cu oameni bogați și a le face fericite. Prima fiică pe nume Anastasie de Restand este căsătorită cu un aristocrat, iar a doua fiică pe nume Delphine de Nucingen este căsătorită cu un bancher. După căsătorie, cele două fiice împreună cu bărbații lor au considerat că Goriot este o persoană mult prea săracă pentru societatea „înaltă” din care au ajuns să facă parte. Pentru acestea moș Goriot reprezintă doar o sursă de venit și, ca urmare, nu mai este primit în casele fetelor sale.

Pe lângă moș Goriot se înfățișează povestea lui Eugen de Rastignac, un tânăr student provenit dintr-o familie sărăcăcioasă de aristocrați. Acesta este educat și ajutat de un om pe nume Vautrin să intre în înalta societate a fiicelor lui Goriot. Studentul este nemulțumit de lecțiile primite de la Vautrin.

Vautrin, pe nume Jaques Collin sau Chiulește Moartea, a fost demascat de către doamna Couture ca fiind un ocnaș scăpat din temniță. Este însă recunoscut de toți ca fiind un om cinstit, care face parte din înalta societate și care nu a făcut niciun rău nimănui. El este asemenea unui profesor pentru Rastignac, tipul omului misterios și cinic, dar și descurcăreț. Deși este dus înapoi în temniță, el îi spune lui Eugen că, dacă mai dorește ajutor de la el, i-a lăsat un om în care poate să aibă încredere.

Eugen a reușit să aducă în sufletul lui Goriot puțină bucurie și speranță. Fiica acestuia, Delphine, s-a îndrăgostit de Rastignac; el se ducea în fiecare zi la aceasta pentru a-i răspunde la dragostea ei, iar în momentul în care se întorcea la pensiune îi spunea lui moș Goriot despre fiica lui, cât de bucuroasă sau cât de tristă era în ziua respectivă.

Neașteptată a fost decizia lui moș Goriot de a le da fiicelor lui banii strânși, chiar dacă acestea au ales să nu îl mai primească la ele. Acest fapt demonstrează iubirea puternică și pură a lui Moș Goriot pentru fiicele sale.

Cele mai importante personaje din acest roman sunt moș Goriot, Eugen de Rastignac și cele două fete ale lui Goriot.

Moș Goriot este un bătrân de 69 de ani, care a dat toată averea strânsă de-a lungul vieții în scopul fericirii fiicelor sale. Pentru cele două fete ale lui a împărțit toată averea și, învăluit de o dragoste oarbă, caută să dobândească afecțiunea lor prin orice le-ar satisface plăcerile. Este orbit de această dragoste și nu conștientizează că fetele sale nu îl iubesc cu adevărat. Îl alungă din casele lor și îi cauzează multă durere în suflet.

Balzac aduce la cunoștință faptul că „îi fusese scris moșului Goriot să sufere în timpul vieții literare așa cum suferise și în timpul vieții lui adevărate. Fiicele lui nu voiau să-l recunoască pentru că era sărac, iar ziarele și revistele l-au respins sub pretext că era imoral”. Tot din cauza dragostei oarbe pentru fete el nu vede că acestea nu-l iubesc, adevărul fiind dat la iveală pe patul de moarte și anume că fetele l-au urât din toată inima, neiubindu-l nici măcar o singură dată.

Eugen de Rastignac este un tânăr student care dorește să reușească în viață prin muncă cinstită, dar sub îndrumarea lui Vautrin el învață că scopul scuză mijloacele. Eugen a pătruns în înalta societate prin intermediul verișoarei sale și a lui Delphine de Nucingen al cărei amant era.

La finalul cărții „Moș Goriot” tristul adevăr ajunge să fie spus de moș Goriot pe patul de moarte. Acesta recunoaște că a fost abandonat de fetele lui: „ În clipa asta îmi văd toată viața. Sunt un păcălit. Nu mă iubesc, nu m-au iubit niciodată! E limpede”.

Rămas singur și cu o avere uriașă el îndeplinește toate dorințele fetelor și astfel acestea ajung două ființe fără suflet, egoiste, lacome, nu știu să discearnă între ce este rău și ce este bine și care își folosesc tatăl ca pe o unealtă ajungând în partea superioară a societății. Singura persoană, Eugen de Rastignac, care i-a stat alături în momentele cele mai grele, este și singura persoană care va avea grijă la moartea acestuia.

Tânărul Eugen descoperă prin intermediul morții bătrânului că înalta societate în care ar fi vrut să intre este de fapt o tristețe și deșertăciune și lansează Parisului sfidarea: „Și

acum între noi doi”.

Prin intermediul personajului moș Goriot am realizat un lucru important: să prețuim iubirea ce o primim mai presus de orice. Va supraviețui mult după ce aurul și sănătatea vor fi dispărut. Iar leacul împotriva tuturor relelor, bolilor, durerilor, suferințelor și crimelor umanității stă în acel magic cuvânt iubire, așa cum a spus Lydia M. Child.

Adevărata avere a unui om este binele pe care îl face în această lume. „Să iubești și să fii iubit - cum ar putea fi altceva mai plăcut!” „Urmează-ți destinul modest, în marginile căruia îți închizi dorințele tale”.

„Inima unei surori este pură ca diamantul, este un abis de duioasă iubire!”.

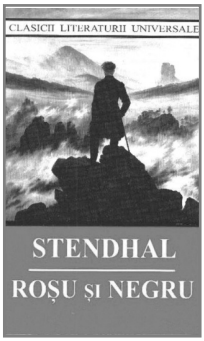

Roșu și negru

Stendhal

După ce am răsfoit primele pagini din „Roșu și negru” de Stendhal, am aflat numele și situația sărăcăcioasă în care se găsește personajul principal, Julien Sorel, fiul unui cherestegiu, care făcea comerț cu cherestea de brad. Acesta este urât încă de la naștere de tatăl său și de frații săi mai mari, întrucât îi plăcea mai mult să învețe decât să facă treabă împreună cu ei. Este luat de domnul Renal, primarul orașului Verierres, ca pedagog pentru copiii săi, deoarce știe teologie și limba latină. „Este foarte frumos, firav în aparență, are ochii mari, negri, părul castaniu închis crescut foarte jos îi făcea fruntea mică”. Singura persoană pe care Julien nu a disprețuit-o a fost bătrânul chirurg major care îl învățase pe băiat latina și ce știa el despre istorie. Auzind poveștile chirurgului despre campania din 1796 în Italia, acesta dorea să se facă soldat, dar după moartea prietenului a ales să devină preot, deși nu înțelegea ce învăța din Biblie.

După ce ajunge în casa domnului Renal, o determină pe doamna Renal să se îndrăgostească de el, prin diferite metode.

Doamna Renal cade pradă jocului său și se îndrăgostește foarte tare de acesta, încât simte că ar muri dacă o singură zi nu l-ar mai vedea pe Julien în preajmă.

O întâmplare din acest roman care m-a uimit și totodată m-a întristat a fost decizia doamnei de Renal, o doamnă de vârstă înaintată, de a se îndrăgosti de tânărul Sorel. Deși știa că acest lucru încalcă principiile religioase, pasiunea ei îi învinge discernământul. Acest fapt duce la îmbolnăvirea unuia dintre copii. Decide să se despartă de Sorel, dar după ce copilul se vindecă, decide să îl iubească cu aceeași înflăcărare ca mai înainte.

O altă întâmplare care m-a surprins a fost decizia lui Julien de a se îndrăgosti de o femeie bogată, pe care el o disprețuia foarte mult. El a încercat să nu se îndrăgostească cu adevărat de ea, dar cum putea cineva să-și dea doar o parte a inimii?

O întâmplare neplăcută a fost decizia lui Julien de a ajunge în înalta societate prin intermediul bisericii. După ce este trimis la Seminar, unde câștigă admirația profesorilor fiind un băiat foarte deștept, părintele Pirard îl recomandă ca secretar unui marchiz pe nume La Mole din Paris. Aici Julien este respectat și îndrăgit de domnul La Mole. Tot aici decide să o facă pe Mathilda, fiica domnului marchiz, să se îndrăgostească de el. Așa cum a spus Alexandre Dumas „Există vieți predestinate cărora o primă greșeală le zdrobește tot viitorul”.

Cele mai importante personaje din romanul prezentat sunt Julien Sorel, doamna Renal și Mathilda La Mole.

Julien Sorel este un personaj înzestrat cu multe calități și trăsături contradictorii. Este un băiat de 19 ani, înzestrat cu frumusețe fizică și cu o inteligență mare. Din pricina originii sociale umile, ar face orice pentru a intra în înalta societate, acționând adesea după un plan bine stabilit, în mod calculat. Julien dorește să devină militar, dar după moartea chirurgului dorește să devină preot. El face două greșeli pe parcursul vieții. Prima este aceea când decide să o facă pe doamna de Renal să se îndrăgostească de el, iar a doua când Mathilde se îndrăgostește de el și rămâne însărcinată.

Doamna de Renal este soția primarului din Verierres, cunoscută pentru simplitate, tinerețe în mișcări. Grația ei naivă, plină de nevinovăție și de voiciune i-ar fi fost de-ajuns unui parizian ca să-i trezească anumite idei de dulce voluptate. Aceasta se îndrăgostește de Julien, dar la finalul cărții nu regretă acest lucru.

Mathilde la Mole este cea mai frumoasă și mai inteligentă tânără din societatea în care trăiește. Era dorită de mulți tineri bogați, dar inteligența și mândria o făceau să se joace cu ei. În Julien vede un alt bărbat și, la fel ca doamna de Renal, ajunge să se îndrăgostească de el.

Julien, orbit de gelozie, o rănește pe doamna de Renal, care însă supraviețuiește. Julien nu reușește la final să-și îndeplinească visul. Demonstrându-și inteligența și capacitatea, acesta a încercat să se folosească de relațiile sale pentru a ajunge să-și îndeplinească visul. Dar societatea înaltă nu l-a acceptat din cauza originii sale umile, iar la prima greșeală făcută este condamnat la moarte. Înainte de moartea sa, Julien

își regretă fapta săvârșită, dar nu mai poate face nimic pentru a-și repara greșeala. Își dovedește curajul până în ultima clipă, iar când se află în sala de judecată, mărturisește că este vinovat: „Chiar dacă aș fi mai puțin vinovat, văd oameni care, fără să le pese de mila ce ar trebui să le-o trezească tinerețea mea, ar vrea să pedepsească prin mine și să descurajeze astfel pentru totdeauna categoria aceasta de tineri care, născuți într-o clasă inferioară și oarecum apăsată de sărăcie, au norocul să dobândească o educație bună și îndrăzneala să se amestece în ceea ce orgoliul bogătașilor denumește <societate înaltă>".

Titlul romanului „Roșu și negru" reprezintă două simboluri pentru alegerile pe care Julien Sorel le-a avut de făcut în viață: cariera militară (uniformele de culoare roșie) sau cea a preoției (sutana de culoare neagră).

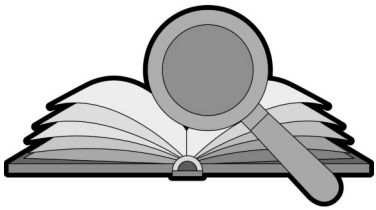

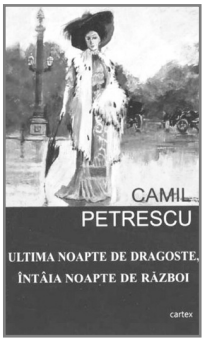

Ultima noapte de dragoste, întâia noapte de război

Camil Petrescu

Camil Petrescu, dramaturg, doctor în filozofie, nuvelist și poet, pune capăt romanului tradițional și rămâne în literatura română în special drept inițiator al romanului modern.

S-a născut la București în 22 aprilie 1894. Este fiul lui Camil Petrescu și al Anei Chelen. Între 1916 și 1918 participă ca ofițer la Primul Război Mondial, iar experiența trăită se regăsește în romanul „Ultima noapte de dragoste, întâia noapte de război".

Moare la 14 mai 1957 la București.

Romanul „Ultima noapte de dragoste, întâia noapte de război" începe cu o discuție între soldați pe tema iubirii, discuţie întreruptă de locotenentul Gheorghidiu.

Ștefan Gheorghidiu este un student sărac, care studiază filozofia. Este căsătorit cu o studentă, pe nume Ela, care urma franceza și româna. După moartea unchiului său îi rămâne o mare avere spre ciuda celuilalt unchi al său și a familiei.

Privind atitudinea acestora, Ștefan renunță la partea de avere care este cerută de familie. Cumpără mai târziu împreună cu Tănase Vasilescu Lumânăraru o fabrică de metalurgie. Este ajutat în acestă afacere de Nae Gheorghidiu, dar fabrica dă repede faliment. La puțin timp, fiul lui Nae se îmbolnăvește, iar acesta e nevoit să se retragă. Sunt salvați însă de Nae Gheorghidiu care cumpără un depozit de fier la Galați.

Ștefan Gheorghidiu câștigă atenția și admirația colegilor săi cu lucrarea „ Critica rațiunii practice". Datorită câștigurilor însemnate de pe urma lucrării, cei doi soți au un stil de viață mai luxos, dar Ela începe să devină interesată de lucruri care îi displac lui Ștefan.

În timpul unei excursii, Ştefan bănuiește că Ela este posibil să îl înșele. Din cauza acestui lucru nu se poate concentra pe studii și începe să își vegheze prietenii.

În timpul unei petreceri, fiind supărat pe Ela, ia o femeie de pe stradă și o duce acasă. Când vine Ela și îi vede pe cei doi, pleacă supărată. Nu peste mult timp, Ela descoperă că este însărcinată, dar avortează copilul, iar cei doi se despart. Lui Ștefan începe să-i fie dor de Ela și, din greșeală, găsește o scrisoare a acesteia în care Anișoara o roagă pe soția lui să vină să stea câteva zile cu ea fiindcă soțul acesteia plecase cu niște treburi. Se duce după Ela la Câmpulung, dar își dă seama că iubirea ei față de el nu mai există. Dorește să o omoare, dar renunță la acest gând când îl vede pe colonelul său.

Batalionul lui Ștefan luptă la Măgura când țara intră în război. Este luat prizonier de proprii camarazi, fiindcă este confundat cu inamicul. La sfârșitul luptei îi lasă Elei suma de

bani cerută. După ce trece Oltul, batalionul lui Ștefan este atacat de unguri, iar el, fiind rănit, este trimis la București. Înainte să se ducă, găsește în cutia de scrisori de acasă o scrisoare anonimă care îl anunță că Ela îl înșeală și se desparte de ea.

Romanul este structurat în două părți: Cartea I ce ilustrează momentele în care Ștefan este nesigur dacă Ela îl înșeală cu avocatul şi Cartea a II-a în care se creionează războiul și sfârșitul relației dintre cei doi soți. Sfârșitul tragic al războiului se poate compara cu sfârșitul relației lui Gheorghidiu.

Romanul „Ultima noapte de dragoste, întâia noapte de război" ilustrează dragostea impură a unei femei față de soțul ei, pe care nu reușește să îl iubească din toată inima, și ca urmare începe să îl înșele. Decizia lui Ștefan de a-și părăsi nevasta, nu a fost o decizie ușoară întrucât iubirea lui față de Ela a fost una adevărată. Dar așa cum a spus Pam Brown: „Vechea fericire s-a ofilit și a murit. Dar vezi, există verdeața care acoperă pământul... Fragilul început al unei vieți mai bune."

Din acest roman am învățat că „necazurile ne educă cel mai bine. Un om poate vedea mai bine printr-o lacrimă decât printr-un telescop" şi că ‚dacă n-ar fi proștii, deștepții ar muri de foame".

„Orice aș face, eu nu pot descrie decât propriile mele senzații, propriile mele imagini. Eu nu pot vorbi decât la persoana întâi".

Cuprins

Precuvântare / pag.5
Alice în țara minunilor / pag.7
Povestea fără sfârşit / pag.9
Aventurile lui Tom Sawyer / pag.11
Extrem de tare şi incredibil de aproape / pag. 13
Cel mai de preț cadou / pag. 16
Mândrie şi prejudecată / pag.19
Despre dragoste și alți demoni / pag. 22
Prăbușirea Casei Usher / pag. 25
Parfumul / pag. 28
Neamul Șoimăreștilor / pag 31
Moartea lui Ivan Ilici / pag. 34
O zi din viața lui Ivan Denisovici / pag. 38
David Coperfield / pag 40
Jane Eyre / 43
Contele de Monte Cristo / pag. 46
Cei trei mușchetari / pag. 50
Crimă și pedeapsă / pag. 54
Moș Goriot / pag. 59
Roșu și negru / pag 63
Ultima noapte de dragoste, întâia noapte de război/ pag. 67